

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 400.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΜΟΥ
ΤΟ ΕΙΠΕ
ΕΝΑΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

6η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μου το είπε ένας άγγελος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καίτη Οικονόμου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Καίτη Οικονόμου, 2008, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stephanie Pearl/Arangel, andreiu88/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2008
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Φεβρουάριος 2018, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2458-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2459-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 - fax: 2102819550 - e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr - http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 - fax: 2102819550 - e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr - http://blog.psychogios.gr

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΜΟΥ
ΤΟ ΕΙΠΕ
ΕΝΑΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ κυκλοφορεί:

Δράκος στο χιόνι, 2009

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Λευκή ορχιδέα, 2010

Το φθινόπωρο της μάγισσας, 2011

Έρωτας πόλεμος, 2012

Η καρδιά θυμάται, 2013

Ο κήπος με τις μουριές, 2015

Το σκουλαρίκι της τύχης, 2016

Η Θάλεια άκουσε έναν παρατεταμένο υπόκωφο μεταλλικό θόρυβο καθώς τακτοποιούσε τα μαχαιροπίρουνα στο τραπέζι, και πλησίασε στο παράθυρο με το αναπηρικό της καροτσάκι. Παραμέρισε την άκρη της κουρτίνας και κοίταξε έξω. Δεν είχε κάνει λάθος. Η βαριά τηλεχειριζόμενη καγκελόπορτα τραβιόταν στο πλάι και στο άνοιγμα ξεπρόβαλλε η μάσκα μιας μαύρης Μερσεντές· μπήκε στο προαύλιο, έστριψε στο μεγάλο στρογγυλό παρτέρι και σταμάτησε μπροστά στο σπίτι, που ήταν φωλιασμένο σε μια υγρή πράσινη αγκαλιά από αιωνόβια πεύκα, πλατάνια και μερικά ψηλόλιγνα κυπαρίσσια-σκοπούς γύρω από την ψηλή πέτρινη μάντρα. Το μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο έσερνε μια ουρά άλλων τριών τεσσάρων αυτοκινήτων, που σταμάτησαν πίσω του.

Η Θάλεια άφησε την κουρτίνα και διέσχισε την τραπεζαρία κάνοντας επιδέξιους ελιγμούς με το καροτσάκι της ανάμεσα στα έπιπλα. Βγήκε στον διάδρομο και προχώρησε σε μια πόρτα στο βάθος.

«Ηρθαν», είπε μπαίνοντας στην κουζίνα.

«Α, ωραία, κι εγώ τελειώνω», είπε η Λίτσα, η οικονόμος του σπιτιού, που τοποθετούσε εκείνη τη στιγμή πάνω στη φόρμα με το ρύζι μια στρογγυλή πορσελάνινη πιατέλα. Έπιασε με τα δυο της χέρια τη φόρμα και την πιατέλα, τις αναποδογύρισε και τις ακούμπησε στον πάγκο της κουζίνας, με την πιατέλα από κά-

τω. Μετά τράβηξε προσεκτικά τη φόρμα κι επιθεώρησε ικανοποιημένη το έργο της πριν δώσει στη Θάλεια το καλάθκι με το κομμένο ψωμί. «Στην τραπεζαρία», είπε στην κοπέλα.

Η Θάλεια άφησε το ψωμί στο στρωμένο τραπέζι και βγήκε στο χολ να υποδεχτεί τους άλλους. Πάνω στην ώρα άνοιξε η εξώπορτα κι εμφανίστηκε ο άντρας της, ο Δημήτρης, με την ανιψιά του, τη μικρή Μαριάννα, να χοροπηδά ολόγυρά του σαν αγριοκάτσικο, να τον τραβά από το μανίκι και να επαναλαμβάνει σαν σπασμένο γραμμόφωνο: «Θα με πας; Θα με πας; Θα με πας;»

«Σταμάτα επιτέλους! Με ζάλισες!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος, αλλά γελαστά, και η Θάλεια δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί, για πολλοστή φορά, πόσο καλός πατέρας θα γινόταν αν... Αλλά δεν είχε νόημα να το σκέφτεται. Η ίδια δε θα του χάριζε ποτέ παιδιά, το ήξερε από τότε που διαγνώστηκε η αρρώστια της και πάσχιζε να συμβιβαστεί με την ιδέα.

Εκείνη τη στιγμή την είδε η Μαριάννα κι έτρεξε κοντά της, αρπάχτηκε από τις φούστες της και τιτίβισε: «Πες του κι εσύ, θεία Θάλεια! Πες του!»

«Τι να του πω;» γέλασε.

«Να με πάει βόλτα με τη μοτοσικλέτα του!»

«Ρώτα τη μάνα σου κι αν σ' αφήνει...» είπε ο Δημήτρης που τις είχε πλησιάσει, δείχνοντας την Έφη που έμπαινε εκείνη τη στιγμή με τον άντρα της τον Γιώργο, τον αδερφό της τον Κώστα και μερικούς ακόμη συγγενείς.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε αυστηρά η Έφη. «Μαριάννα;»

«Θέλει βόλτα με τη μοτοσικλέτα», εξήγησε ο Δημήτρης.

«Α όχι, να μου κάνεις τη χάρη!» αντέδρασε η Έφη.

Ήταν σαν να γύρισε ένας διακόπτης, γιατί η Μαριάννα, που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν μες στην καλή χαρά, έμπηξε ξαφνικά τα κλάματα.

«Σκάσε, γιατί θα σου αστράψω καμιά και θα δεις τον ουρανό σφοντύλι!» αγρίεψε η μάνα της.

Η μικρή έσπευσε να κρυφτεί πίσω από τον Δημήτρη, αυξάνοντας παράλληλα τα ντεσιμπέλ του κλάματος.

«Έλεος!» γρύλισε ο Γιώργος, ο πατέρας της, που αναγκάστηκε να κοντοσταθεί μπροστά σε αυτή τη μίνι οικογενειακή κρίση, αφήνοντας τους υπόλοιπους συγγενείς να προχωρήσουν στο σαλόνι και στην τραπεζαρία.

«Θα την κάνω μια βόλτα μέσα στην αυλή και στον κήπο», πρότεινε συμβιβαστικά ο Δημήτρης.

«Δε θέλω στην αυλή, θέλω έξω!» τσίριξε η Μαριάννα σαν να την έσφαζαν.

Η μάνα της έκανε να την αρπάξει απ' το τσουλούφι αλλά την πρόλαβε ο Δημήτρης, μπαίνοντας ανάμεσά τους.

«Άσ' τη, βρε γυναίκα», ικέτευσε ο Γιώργος. «Δεν αντέχω τις στριγκλιές της».

«Άσ' τη, Έφη μου», μπήκε και η Θάλεια στη χορεία των υποστηρικτών της μικρής. «Αφού ξέρεις πόσο προσέχει ο Δημήτρης».

«Μια βόλτα γύρω απ' το τετράγωνο», είπε ο Γιώργος.

Η Έφη ήξερε πως όταν άρχιζαν οι διαπραγματεύσεις ήταν χαμένη από χέρι.

«Εσείς την έχετε χαλάσει!» τους ρίχτηκε. Γύρισε θυμωμένη στον θετό αδερφό της: «Και ειδικά εσύ, Δημήτρη, που δεν της χαλάς χατίρι!»

«Μα αυτή είναι ικανή να κλαίει ως αύριο τέτοια ώρα...» μουρμούρισε απολογητικά εκείνος, και η Μαριάννα, για να το επιβεβαιώσει, ανέβασε κατά μία οκτάβα το γοερό της κλάμα.

«Εγώ νίπτω τας χείρας μου, αλλά να σας δω πώς θα την κάνετε ζάφτι σε λίγα χρόνια!» ξέσπασε αγανακτισμένη η Έφη. «Γιατί τότε δε θα ζητάει βόλτα με τη μηχανή· θα την παίρνει χωρίς να ρωτήσει κανέναν και θα εξαφανίζεται!»

Και μ' αυτή τη δυσοίωνα πρόβλεψη τους γύρισε την πλάτη και εξαφανίστηκε φουριόζα στο εσωτερικό του σπιτιού.

Ο Δημήτρης, ο Γιώργος και η Θάλεια κοιτάχτηκαν ένοχα αλλά, πριν προλάβουν να μιλήσουν, γύρισε πάλι ο αόρατος διακόπτης και οι παιδικές στριγκλιές κόπηκαν με το μαχαίρι.

Η Μαριάννα έπιασε το χέρι του Δημήτρη και το τράβηξε.

«Πάμε;» ρώτησε ανυπόμονα.

«Μην αργήσετε», είπε η Θάλεια. «Έχουμε στρώσει τραπέζι».

«Σε δέκα λεπτά θα είμαστε πίσω», υποσχέθηκε ο Δημήτρης στη γυναίκα του πριν ακολουθήσει το επίμονο χεράκι που έσφιγγε το δικό του.

Η μικρή έθεσε τους όρους της καθώς κατέβαιναν τα σκαλοπάτια της βεράντας.

«Θα πάμε ως την Αγία Φιλοθέη, εντάξει;»

«Εντάξει».

«Και θα μου πάρεις αυγό “Κίντερ” απ' το περίπτερο».

«Ναι, αλλά θα το φας μετά το φαγητό».

«Και θα κάθομαι μπροστά, όχι πίσω».

«Εντάξει».

«Και θ' ανάψω εγώ τη μηχανή, ε; Και θα κρατάω το τιμόνι».

«Θα το κρατάμε μαζί».

«Μαζί».

Καθώς έβγαζε τη Χάρλεϊ από το υπόστεγο, ο Δημήτρης απορούσε πώς αυτός, ένας νεαρός εισαγγελέας, έκανε μαζεμένες τόσες παραβάσεις. Η μικρή δε θα φορούσε καν κράνος· και θα ήταν δώρον άδωρον να της δώσει το δικό του, γιατί θα έπλεε στο κεφάλι ενός οκτάχρονου παιδιού. Οπότε, δε θα φορούσε ούτε αυτός το κράνος του – δεν το άντεχε η καρδιά του να είναι προστατευμένος ο ίδιος και η Μαριάννα απροστάτευτη.

«Πάντως να ξέρεις, έχει δίκιο η μητέρα σου», της είπε.

Η μικρή σούφρωσε ειρωνικά τη μύτη της.

«Της μαμάς τής το έχω εξηγήσει χίλιες φορές, αλλά δεν καταλαβαίνει», δήλωσε με τη συνηθισμένη της αυθάδεια. «Μαζί σου πρέπει να μ' αφήνει να πηγαίνω παντού, γιατί όταν μεγαλώσω, θα παντρευτούμε».

Αυτή ήταν άλλη μια εμμονή της Μαριάννας, που την είχε από μικρή, από τότε που κατάλαβε τον εαυτό της.

Ο Δημήτρης ετοιμαζόταν να καβαλήσει τη μηχανή, αλλά κοττοστάθηκε και ανακάτεψε τα μαλλιά της.

«Δεν ξέρεις, βρε χαζό, πως είμαι παντρεμένος με τη Θάλεια;» ρώτησε γελώντας.

«Η Θάλεια θα πεθάνει», του απάντησε με απάθεια.

Ξάφνου αντάριασαν τα μάτια του κι ένα σκοτεινό σύννεφο ήρθε και κάθισε στο μέτωπό του.

«Ποιος το λέει αυτό;» ρώτησε κοφτά.

«Η μαμά».

«Δε νομίζω να σου είπε τέτοιο πράγμα η μητέρα σου».

«Δεν το είπε σ' εμένα. Την άκουσα που κουβέντιαζε με τον μπαμπά. Νόμιζαν πως κοιμόμουν, αλλά είχα σηκωθεί να πιω νερό και τους άκουσα». Τον κοίταξε κατάματα. «Η μαμά έλεγε ότι η Θάλεια είναι πολύ άρρωστη και θα πεθάνει».

«Πώς μιλάς έτσι για τη θεία σου; Δεν την αγαπάς;»

«Καλή είναι, δε λέω, αλλά θα πεθάνει. Κι όταν μεγαλώσω, θα παντρευτούμε», του επανέλαβε μ' εκείνη την παράξενη σκληρότητα που έχουν τα παιδιά.

Η Θάλεια τους είδε απ' το παράθυρο της τραπεζαρίας να κουβεντιάζουν πριν ανέβουν στη μηχανή, αλλά φυσικά δεν μπορούσε να φανταστεί τι έλεγαν. Στο μυαλό της όμως τριγύριζε το ίδιο θέμα, αυτό που τη βασάνιζε εδώ και έναν χρόνο, ασταμάτητα, αμείλικτα. Ήταν πέρσι τέτοιοιον καιρό που άρχισαν όλα

– λίγους μήνες μετά τον γάμο της και μερικές εβδομάδες μετά τον θάνατο του πεθερού της, που σήμερα είχαν το ετήσιο μνημόσυνό του. Της παρουσιάστηκαν κάποιες ενοχλήσεις – μια αστάθεια στις κινήσεις της, ένα περιστασιακό τραύλισμα στην ομιλία της– κι αποφάσισε να επισκεφτεί τον γιατρό, περισσότερο γιατί επέμενε ο Δημήτρης παρά από δική της πρωτοβουλία. Ο γιατρός την έστειλε να κάνει εξετάσεις κι έτσι άρχισε ο εφιάλτης της. Νόσος του κινητικού νευρώνα ήταν η διάγνωση· κι ενώ στην αρχή οι γιατροί τής μίλησαν για κάποιες νέες ελπιδοφόρες θεραπείες κι αναπτέρωσαν το ηθικό της, εκείνη έβλεπε μόλις μέσα σ’ έναν χρόνο ραγδαία επιδείνωση της υγείας της.

Ο Δημήτρης, βέβαια, ήταν υπέροχος, και δεν ήξερε τι θα ‘χε απογίνει χωρίς τη στήριξή του. Ήταν όμως άδικο και γι’ αυτόν, στο ξεκίνημα της κοινής ζωής τους, να δεχτεί ένα τόσο σκληρό πλήγμα...

Η Θάλεια και ο Δημήτρης γνωρίστηκαν στο πρώτο έτος της Νομικής, ερωτεύτηκαν κεραυνοβόλα κι έμειναν αχώριστοι σε όλη τη διάρκεια των σπουδών τους. Όταν τελείωσε ο Δημήτρης το στρατιωτικό του και πέρασε στην Εθνική Σχολή Δικαστών, ένωσαν ότι η σχέση τους ήταν ώριμη πια για γάμο. Το είπαν στους δικούς του μια Κυριακή απόγευμα που ήταν μαζεμένοι όλοι στο σαλόνι κι έπιναν τον καφέ τους. Τότε η Έφη, η θετή αδερφή του Δημήτρη, που ζούσε με την οικογένειά της στο σπίτι του Παλαιού Ψυχικού, τους ανακοίνωσε ότι θα έφευγαν από το σπίτι.

«Τώρα θα γίνεις εσύ η οικοδέσποινα, Θάλειά μου. Σ’ το λέω έγκαιρα, για να κάνεις όποιες αλλαγές νομίζεις».

«Όχι δα! Δεν ήρθαν τ’ άγρια να διώξουν τα ήμερα!» αντέδρασε η κοπέλα. «Θα νιώσω πολύ άσχημα αν ξεσπιτωθείτε εξαιτίας μου».

«Καλά σου λέει η Θάλεια, αδελφούλα μου», συμφώνησε και ο Δημήτρης. «Το σπίτι μας είναι τεράστιο, μας χωράει όλους».

Η Έφη γέλασε. «Ησυχάστε, βρε παιδιά, πώς κάνετε έτσι! Κα- νείς δε θα μας ξεσπιτώσει. Ο Γιώργος κι εγώ σκεφτόμαστε από καιρό να φύγουμε – από τότε που πέθανε η πεθερά μου κι έμει- νε άδειο το πατρικό του άντρα μου στην Πλάκα». Γύρισε και κοίταξε τρυφερά τον πατριό της, τον Αλκιβιάδη Βελλίδη, που τον τελευταίο καιρό αντιμετώπιζε κάποια προβλήματα με την υγεία του. «Απλώς εγώ δίσταζα να το αποφασίσω... δε θα αι- σθανόμουν καλά αν ένωθα μόνο του τον μπαμπά».

«Μόνο μου;» Ο γερο-Βελλίδης ανασήκωσε ειρωνικά το φρύ- δι του. «Σε διαβεβαιώ, παιδί μου, ότι σ' αυτό το σπίτι είναι κά- πως δύσκολο να νιώσω μόνος!»

«Αν εννοείς τον Δημήτρη και τον Κώστα, τι να σου κάνουν, βρε μπαμπά, δυο μαντράχαλοι;» είπε η Έφη. «Το θέμα είναι να υπάρχει μια γυναίκα να σε φροντίζει».

«Ξεχνάς τη Λίτσα;» είπε ο πατριός της, εννοώντας την πι- στή τους οικονόμο.

«Η Λίτσα είναι θησαυρός, αλλά τι να πρωτοκάνει κι αυτή η καημένη; Μην ξεχνάς πως δεν είναι πια και τόσο νέα». Και πρό- σθεσε αποφασιστικά: «Όχι, όχι. Τώρα που θα παντρευτεί ο Δη- μήτρης μας, θα φύγω με το κεφάλι μου ήσυχο. Μέχρι να γίνει ο γάμος, θα ανακαινίσουμε κι εμείς το σπίτι στην Πλάκα», γύρι- σε στον άντρα της, «ε, αγάπη μου;»

Ο Δημήτρης έκανε μια τελευταία προσπάθεια να τη μετα- πείσει. «Δε σκέφτεσαι τη Μαριάννα; Θα της κοστίσει πολύ αν φύγετε από δω. Το παιδί μάς έχει συνηθίσει».

Η Έφη πίστευε ότι αν είχε γίνει τόσο κακομαθημένη και ξε- ροκέφαλη η κόρη της ήταν γιατί την παραχαίδευαν όλοι στην οικογένεια. Ήταν το πρώτο παιδί, το μοναδικό εγγόνι κι ανίψι σ' ένα σπίτι όπου ζούσαν μόνο μεγάλοι, με αποτέλεσμα να μην της χαλά κανείς χατίρι.

«Ένας λόγος που θέλω να φύγουμε είναι η Μαριάννα», εκ-

μυστηρεύτηκε στον θετό αδερφό της. «Δεν ξέρω αν το έχεις προσέξει, αλλά την έχετε καταστρέψει! Ελπίζω, όταν θα πάμε στην Πλάκα, να μπορέσω να της επιβάλω κάποια πειθαρχία».

«Πειθαρχία στη Μαριάννα;» γέλασε ο Κώστας, ο μικρός, ετεροθαλής αδερφός της Έφης και του Δημήτρη, που δεν είχε μιλήσει ως τότε. «Πολύ αισιόδοξη σε βρίσκω!»

Η Έφη, δυστυχώς, συμφωνούσε μαζί του. «Να περισώσω, έστω, ό,τι μπορεί να περισωθεί», είπε συμβιβαστικά.

«Η Μαριάννα είναι από τη φύση της ατίθαση», είπε ο Γιώργος στη γυναίκα του. «Μην ευελπιστείς ότι θ' αλλάξει».

Η Θάλεια αναπολούσε τώρα μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά εκείνη τη συζήτηση. Τότε η ζωή τους ήταν ανέφελη ακόμη και κουβέντιαζαν για πράγματα που γεμίζουν χαρά και προσδοκία κάθε οικογένεια – τις ετοιμασίες ενός γάμου, την ανακαίνιση ενός σπιτιού, τις σκανταλιές ενός παραχαϊδεμένου παιδιού. Κανείς δεν υποπτευόταν τότε ότι ο θάνατος είχε απλώσει ήδη τις βαριές φτερούγες του πάνω από τον Αλκιβιάδη Βελλίδη και τη Θάλεια...

Κανείς;

Η ίδια η Θάλεια ήταν σίγουρα ανυποψίαστη. Οι άλλοι όμως; Ήρθε στον νου της μια άλλη συζήτηση που έγινε λίγο καιρό αργότερα, στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι, με μια ηλικιωμένη συγγενή των Βελλίδηδων, την εξαδέρφη Ευτέρπη, συνταξιούχο καθηγήτρια.

«Και δε μου λες, Θάλειά μου, δε φοβάσαι που θα παντρευτείς τον Δημήτρη;» τη ρώτησε η Ευτέρπη κάποια στιγμή μετά το φαγητό, που βρέθηκαν καθισμένες δίπλα δίπλα στον καναπέ του καθιστικού.

«Να φοβηθώ;» γέλασε κάπως σαστισμένη η Θάλεια. «Για ποιον λόγο;»

«Ξέρεις, γι' αυτό που λένε για τους Βελλίδηδες...» η Ευτέρπη

χαμήλωσε συνωμοτικά τη φωνή της. «Πως είναι καταραμένοι».

Ο Δημήτρης της είχε αναφέρει κάτι παλιά –χωρίς να χρησιμοποιήσει, φυσικά, αυτή τη λέξη– για πρόωρους θανάτους που είχαν πλήξει κατά καιρούς την οικογένεια κι έκαναν τον κόσμο να λέει διάφορα.

«Μα τι λες τώρα; Ποιος τα πιστεύει αυτά τα πράγματα;» απάντησε στην Ευτέρπη. «Είναι ανόητες προλήψεις».

«Ωστε σου έχει μιλήσει ο Δημήτρης, αλλά εσύ δε φοβάσαι...» μουρμούρισε η μεγαλύτερη γυναίκα. «Μπράβο, μπράβο, είσαι γενναίο κορίτσι...»

«Τι να φοβηθώ, βρε Ευτέρπη; Σε όλες τις οικογένειες συμβαίνουν αρρώστιες και δυστυχήματα – δε θ' αποτελούσαν εξαίρεση οι Βελλίδηδες».

«Εδώ κάνεις λάθος. Οι Βελλίδηδες είναι εξαίρεση, γιατί σ' αυτούς συμβαίνουν συστηματικά. Σε κάθε γενιά, τουλάχιστον όσο παλιά φτάνει η μνήμη μας, δε χάνεται μόνο ένας αλλά δυο και τρεις και περισσότεροι». Κάτι πήγε να πει η Θάλεια, μα η Ευτέρπη τη σταμάτησε μ' ένα γνέψιμο, σαν να είχε μαντέψει την ένστασή της. «Δε συζητάμε, βέβαια, γι' αυτούς που έχουν ολοκληρώσει τον κύκλο της ζωής τους», εξήγησε, «αλλά για νέους, που φεύγουν πάνω στο άνθος της ηλικίας τους. Και να έχεις υπόψη σου ότι δε χαίρουν ασυλίας οι νύφες, οι γαμπροί και γενικά οι συγγενείς εξ αγχιστείας – πληρώνουν κι αυτοί το τίμημα».

Ο Δημήτρης δεν της είχε αναφέρει λεπτομέρειες και η Θάλεια ένιωθε να την κυριεύει μια νοσηρή περιέργεια.

«Δηλαδή;» ρώτησε ενθαρρυντικά, αντί να διακόψει αυτή τη δυσάρεστη συζήτηση.

«Πάρε για παράδειγμα τη μάνα του Δημήτρη, την πρώτη γυναίκα του γερο-Βελλίδη. Δεν ξέρω αν γνωρίζεις...» χαμήλωσε πάλι συνωμοτικά τη φωνή της, «ότι τους εγκατέλειψε όταν

ήταν νήπιο ο Δημήτρης κι έφυγε, η αθεόφοβη, με τον εραστή της για την Ευρώπη. Δεν πρόλαβε, όμως, να χαρεί τον άνομο έρωτά της», συμπλήρωσε χαιρέκακα. «Λίγο αργότερα σκοτώθηκαν και οι δύο σε τροχαίο στις Ελβετικές Άλπεις. Αλλά και η δεύτερη γυναίκα του Βελλίδη, η Άννα, η μάνα της Έφης, δεν είχε καλύτερη τύχη».

«Απ' ό,τι ξέρω, πέθανε από καρκίνο».

«Ναι, αλλά τόσο νέα! Δεν είχε κλείσει καλά καλά τα σαράντα».

«Μα συμβαίνουν αυτά... αρρώστιες, θάνατοι», αντέτεινε η Θάλεια.

«Και ο μικρός αδερφός του γερο-Βελλίδη, ο Δημήτρης; Εύελπς, δυο μέτρα παλικάρη! Πάει κι αυτός, τελείως ξαφνικά, από περιτονίτιδα! Κι ο πατέρας του Βελλίδη έφυγε στα τριάντα, αφήνοντας τη γυναίκα του, μικρή κοπέλα, χήρα με δυο παιδιά! Και η γιαγιά η Χρυσούλα πέθανε νεότατη, αφού έχασε πρώτα ένα από τα παιδιά της, ενώ μια άλλη κόρη της οικογένειας, η Μάρω, σκοτώθηκε πριν προλάβει να παντρευτεί και να κάνει οικογένεια· και πριν απ' αυτήν...»

«Σταμάτα!» είπε παραζαλισμένη η Θάλεια. «Τα παλιά χρόνια ήταν υψηλή η θνησιμότητα. Δεν υπήρχαν τα σύγχρονα μέσα και πολλοί άνθρωποι έφευγαν νωρίς».

«Μπορεί, αλλά το παρατσούκλι τους το είχαν βγάλει απ' τα παλιά τα χρόνια», τόνισε με νόημα η μεγαλύτερη γυναίκα. «Πράγμα που δείχνει ότι, ακόμη και για τα δεδομένα εκείνης της εποχής, η θνησιμότητα των Βελλίδηδων δεν ήταν φυσιολογική».

Η Θάλεια είχε ταραχτεί τότε απ' αυτή τη συζήτηση, αλλά οι ετοιμασίες του γάμου της που πλησίαζε δεν άργησαν να τη διώξουν απ' το μυαλό της. Τη θυμήθηκε όμως μερικούς μήνες αργότερα, όταν έγινε η διάγνωση της πάθησής της. Καταλάβαινε, φυσικά, πως ήταν γελοίο να επηρεάζεται από τέτοιες ανόη-

τες προλήψεις, αλλά πώς να αγνοήσει το γεγονός ότι το κακό τη χτύπησε μόλις έγινε κυρία Βελλίδη;

Όταν έμαθε ότι πάσχει από τη νόσο του κινητικού νευρώνα, αυτή τη σπάνια, ανίατη ασθένεια του νευρομυϊκού συστήματος, πανικοβλήθηκε στην ιδέα του θανάτου· ήξερε –ή μάλλον φρόντισε κι έμαθε– ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν επιβιώνουν πάνω από τέσσερα με πέντε χρόνια από την εμφάνιση της νόσου. Μετά, όμως, όταν άρχισαν να προσβάλλονται οι μύες της και να δυσκολεύουν οι κινήσεις της, την τρόμαξε ακόμη περισσότερο η ιδέα της παράλυσης, που θα την οδηγούσε τελικά στον θάνατο. Προσπαθούσε, όμως, να μην το σκέφτεται, να χαρεί όσο κι όπως μπορούσε τη ζωή που της έμενε κοντά σ' αυτή την παράξενη οικογένεια όπου την οδήγησε η μοίρα της.

Για τη Θάλεια, τη νεαρή επαρχιώτισσα που είχε μεγαλώσει στο συντηρητικό περιβάλλον μιας μικρής μελαγχολικής κωμωπολης, η πρώτη γνωριμία με την οικογένεια Βελλίδη ήταν μια έκπληξη. Απιστίες, θάνατοι και δεύτεροι γάμοι είχαν δημιουργήσει ένα μπλεγμένο κουβάρι που προκαλούσε σύγχυση στον αμήνητο, δυσκολεύοντάς τον να βγάλει άκρη. Η πρώτη γυναίκα του Αλκιβιάδη Βελλίδη, η Λίλιαν, ξεμυαλίστηκε από έναν γοητευτικό κοσμοπολίτη κι έφυγε μαζί του, εγκαταλείποντας τον άντρα της και τον γιο της τον Δημήτρη, που ήταν τότε νήπιο. Λίγους μήνες αργότερα σκοτώθηκε με τον εραστή της κάπου στην Ελβετία, όταν το αυτοκίνητό τους ξέφυγε από την πορεία του λόγω υπερβολικής ταχύτητας κι έπεσε σε μια χαράδρα. Μετά από λίγα χρόνια ο Βελλίδης ξαναπαντρεύτηκε με μια νεαρή χήρα, την Άννα, που είχε από τον πρώτο γάμο της μια κόρη, την Έφη, λίγα χρόνια μεγαλύτερη από τον Δημήτρη· καρπός του γάμου του Αλκιβιάδη και της Άννας ήταν ένα αγόρι, ο Κώστας. Τα τρία παιδιά μεγάλωσαν μαζί κι ήταν πολύ αγαπημένα, παρόλο που ο Δημήτρης και η Έφη δεν είχαν καμιά συγγένεια εξ αίματος, ενώ ο Κώστας

ήταν ετεροθαλής αδερφός και με τους δύο. Ωστόσο ο Δημήτρης δεν είχε γνωρίσει άλλη μητέρα από την Άννα, ούτε η Έφη άλλον πατέρα από τον Αλκιβιάδη, και η οικογένεια ζούσε ευτυχισμένη, μέχρι τον πρόωρο θάνατο της Άννας, που αναζωπύρωσε τη φήμη των «καταραμένων» – μια φήμη που είχε ανατροφοδοτήσει πρωτίτερα ο θάνατος της Λίλιαν.

Και τώρα ήρθε η σειρά μου, σκέφτηκε η Θάλεια μ' ένα παγερό ρίγος, όταν ένωσε κάποιον να σκύβει πάνω της και γύρισε μ' ένα ξάφνιασμα στο παρόν. Ήταν η Έφη.

«Δε θα έρθεις στο τραπέζι; Η Λίτσα είναι έτοιμη να σε ρβίρει».

Η Θάλεια γύρισε κι έριξε μια ματιά πίσω της. Οι συγγενείς που είχαν έρθει από το μνημόσυνο στο σπίτι είχαν πάρει ήδη θέση γύρω από το μεγάλο οβάλ τραπέζι.

«Δε θα περιμένουμε τον Δημήτρη και τη Μαριάννα;» ρώτησε.

«Νομίζω πως ήρθαν». Η Έφη έριξε μια ματιά απ' το παράθυρο. «Να τοι. Σε δυο λεπτά θα είναι εδώ».

Μετά το φαγητό και τον καφέ, οι συγγενείς άρχισαν να φεύγουν ένας ένας, μέχρι που έμεινε μόνο η οικογένεια – ο Δημήτρης και η Θάλεια, ο Κώστας, η Έφη, ο Γιώργος και η Μαριάννα. Για την Έφη ήταν όπως τον παλιό καλό καιρό, τότε που έμεναν όλοι μαζί, και η παλιά βίλα του Ψυχικού ήταν ένα ευτυχισμένο σπιτικό γεμάτο κόσμο και φασαρία. Μόνο που, με το πέρασμα του χρόνου, υπήρχαν κάποιες οδυνηρές απουσίες: της μητέρας της της Άννας, που έφυγε τόσο νωρίς, και του Αλκιβιάδη Βελλίδη, που την είχε μεγαλώσει σαν αληθινός πατέρας. Έριξε μια κλεφτή ματιά στη Θάλεια και μαύρισε η καρδιά της.
Το καημένο το κορίτσι...

Εκείνη τη στιγμή ο Γιώργος κοίταξε το ρολόι του.

«Έφη», είπε στη γυναίκα του, «δεν πάμε κι εμείς σιγά σιγά; Πέρασε η ώρα».

Η Έφη σηκώθηκε απρόθυμα. Αν κι έμεναν πάνω από έναν χρόνο στην Πλάκα, δεν είχε κατορθώσει ακόμη να εγκλιματιστεί στην καινούργια της γειτονιά και να νιώσει σαν δικό της σπιτικό το κομψό ανακαινισμένο νεοκλασικό. Όταν μετακόμισαν από το Ψυχικό, ένιωθε σαν ξεριζωμένη, γιατί στο σπίτι αυτό είχε περάσει όλη σχεδόν τη ζωή της. Όταν ερχόταν εδώ, σαν επισκέπτρια πια, την πλημμύριζε μια ανεξήγητη χαρά: κι όταν έφτανε η στιγμή να φύγει, κυριευόταν από μια ανεξήγητη μελαγχολία. Γι' αυτό ίσως αντιμετώπιζε με ασυνήθιστη ανεκτικότητα τις διαμαρτυρίες της κόρης της μόλις άκουσε πως έπρεπε να φύγουν.

«Μα γιατί, μαμά, γιατί, γιατί;» φώναξε η Μαριάννα, έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Στράφηκε ικετευτικά στον πατέρα της, που ήξερε πως τον είχε περισσότερο του χεριού της. «Δε γίνεται να κοιμηθούμε εδώ απόψε;»

«Αύριο είναι Δευτέρα κι έχεις σχολείο», της θύμισε υπομομεντικά εκείνος.

«Δε θέλω να πάω σχολείο! Θέλω να κοιμηθώ εδώ! Φύγετε εσείς! Εγώ θα μείνω!»

«Δε γίνεται, κοριτσάκι μου», είπε η Έφη καθώς σκούπιζε μερικά δάκρυα από τα εκφραστικά κεχριμπαρένια παιδικά μάτια.

Η μικρή κοίταξε τον Δημήτρη μ' ένα βλέμμα γεμάτο ικεσία, σαν να ήταν η τελευταία της ελπίδα.

«Μη στενοχωριέσαι, βρε κουτό», την παρηγόρησε εκείνος. «Την άλλη εβδομάδα μπορείς να έρθεις απ' την Παρασκευή το απόγευμα και να μείνεις όλο το Σαββατοκύριακο».

Η Έφη ξερόβηξε προειδοποιητικά.

«Δε γίνεται. Ο Γιώργος έχει κάτι δουλειές στην Πάτρα κι έχουμε κανονίσει ήδη να πάμε οικογενειακώς το Σαββατοκύριακο, να το συνδυάσουμε σαν εκδρομή».

Νέο ξέσπασμα της Μαριάννας.

«Δε θέλω να πάω στην Πάτρα!»

«Μαριάννα...» την προειδοποίησε αργόσυρτα ο πατέρας της.

«Δεν πάω στην Πάτρα!» δήλωσε η μικρή χτυπώντας το πόδι της στο πάτωμα.

«Κοίτα, θα πας αυτό το Σαββατοκύριακο με τους γονείς σου και το επόμενο, σ' το υπόσχομαι...» προσπάθησε να την καλμάρει ο Δημήτρης.

Τώρα μάλιστα, σκέφτηκε η Έφη. *Άρχισαν πάλι οι διαπραγματεύσεις*. Κι επειδή ήξερε την κατάληξή τους, αποφάσισε να τις συντομεύσει.

«Καλά, λοιπόν, αφού δε θες να έρθεις μαζί μας στην Πάτρα, θα μείνεις εδώ», είπε στην κόρη της. «Εσύ θα χάσεις».

Αλλά, φυσικά, η Μαριάννα ήταν πανευτυχής που θα περνούσε το Σαββατοκύριακο με τη Θάλεια και, κυρίως, με τον Δημήτρη της.

Αργότερα το ίδιο βράδυ, καθώς έβαζαν στο κρεβάτι την κόρη τους που είχε αποκοιμηθεί στο αυτοκίνητο, η Έφη ρώτησε ψιθυριστά τον άντρα της: «Σε πειράζει που θα πάμε στην Πάτρα χωρίς τη Μαριάννα;»

Ο Γιώργος σκέπασε το κοιμισμένο παιδί και το φίλησε απαλά στο μέτωπο πριν γυρίσει να της απαντήσει.

«Αν ρωτάς αν με πειράζει που η κόρη μας προτιμά τους δικούς σου από εμάς, τους γονείς της... κανονικά θα 'πρεπε να με πειράζει. Δεν ξέρω, όμως, γιατί», πρόσθεσε μ' ένα πονηρό χαμόγελο, «αλλά η προοπτική να περάσουμε ένα ρομαντικό Σαββατοκύριακο οι δυο μας μου φαίνεται ακαταμάχητα δελεαστική».

«Δηλαδή δε σε πειράζει;»

Την αγκάλιασε από τη μέση καθώς έβγαιναν από το παιδικό δωμάτιο.

«Αν σου πω πως ήμουν έτοιμος να υποχωρήσω όταν άρχισε να στριγκλίζει η Μαριάννα αλλά με πρόλαβες εσύ, θα με πιστέψεις;»

Η Έφη σφίχτηκε στην αγκαλιά του.

«Ναι», απάντησε πειρακτικά, «αν και δεν μπορώ να φανταστώ τι ακριβώς έχεις στο διεστραμμένο σου μυαλό!»

Τη Μαριάννα Σταθοπούλου
και τον Δημήτρη Βελλίδη ένωνε μια σχέση αγάπης
από τότε που αυτή ήταν ακόμα παιδί κι εκείνος ανέλαβε
την κηδεμονία της στο ξεκίνημα της καριέρας του ως
εισαγγελικού λειτουργού. Με το πέρασμα των χρόνων,
η αγάπη μετατράπηκε σε έναν έρωτα που έφερε θύελλα
στις καρδιές τους και έκαμψε τις αντιστάσεις της λογικής.
Η ευτυχία τους αποδείχτηκε μεγάλη, αλλά εφήμερη.

Η μοίρα είχε άλλα γραμμένα για τον Δημήτρη,
και η Μαριάννα έμεινε ολομόναχη στον κόσμο,
να κινείται ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο.

Μέχρι που ήρθε στη ζωή της ο Μάνος...

Ποιος «άγγελος», αλήθεια, κράτησε τη Μαριάννα
στη ζωή τότε που αυτή επέμενε να φλερτάρει
με τον θάνατο; Ποιος της έδειχνε το μονοπάτι
προς το φως όταν την κατόπινε το σκοτάδι;

*Ένα μυθιστόρημα με απίθανη πλοκή, δυνατούς
χαρακτήρες και ποβιές ανατροπές.*

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2458-3

9 786180 124583

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΕΛ: 18751

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η